

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Αναστάσιος, Κόσμημα αναστάσιμης ζωής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Χρειάζονται τόμοι γιά νά παρουσιασθῇ ἡ προσωπικότητα καί ἡ μεγάλη προσφορά τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας Ἀναστασίου στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, στόν Πανεπιστημιακό χῶρο, στήν Ἀλβανία, στήν κοινωνία καί σέ ὅλον τόν κόσμο.

- Του [Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου](#)

Τόν γνώρισα ἀπό νεαρό Κληρικό καί στήν συνέχεια εἶχα ἐπικοινωνία μαζί του σέ ὅλες τίς φάσεις τῆς ἐξελιξεώς του, διότι ἀγαποῦσε καί σεβόταν ὑπερβολικά τόν Γέροντά μου, ἅγιο Καλλίνικο, Μητροπολίτη Ἑδέσσης.

Δέν θά ξεχάσω μιά σκηνή. Όταν τό 1984 ἦλθε στό Νοσοκομεῖο νά ἐπισκεφθῇ τόν ἅγιο Καλλίνικο, γονάτισε μπροστά στό κρεβάτι του, δέν θέλησε νά τόν ξυπνήσῃ ἀπό σεβασμό καί εὐγένεια, ἀσπάστηκε τά πόδια του λέγοντας, «ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων τήν εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τά ἀγαθά» (Ρωμ. ι', 15) καί ἀμέσως στράφηκε σέ ἐμένα καί μοῦ εἶπε: «Εἶναι κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας».

Νομίζω ὅτι αὐτή ἡ ἀπλή καί αὐθόρμητη σκηνή τόν χαρακτήριζε σέ ὅλη τήν ζωή του. Ἀναγνώριζε τούς ἁγίους πού ἐργάζονται κενωτικά καί θυσιαστικά γιά τήν Ἐκκλησία, ἀγαποῦσε καί ἀσκοῦσε τήν ἱεραποστολή, ἀσπαζόταν τίς ποικιλότροπες πληγές καί τίς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων μέ ὅλο τό ποιμαντικό του ἔργο, ἦταν ὑπερβολικά εὐγενής καί τελικά ἦταν καί εἶναι ὁ ἴδιος ἕνα «κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας».

Τό ὄνομά του, Ἀναστάσιος, ἀπό τήν βάπτισή του καί στήν συνέχεια ὡς Κληρικός, ἔδειχνε ὅτι κατά καταπληκτικό τρόπο, παντοῦ, ὅπου πήγαινε, μετέφερε τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου καί τῆς κάθε μιζέριας, ὡς θρίαμβο τῆς ζωῆς.

Διέπρεπε παντοῦ, ὅπου βρέθηκε, καί ξεχώρισε ὡς θεολόγος, ἱεραπόστολος, ποιμένας, ἐρευνητής, πανεπιστημιακός, ἐπίσκοπος, εἰσηγητής σέ συνέδρια, προκαθήμενος Ἐκκλησίας, μεταφέροντας παντοῦ ἀναστάσιμο λόγο, ἐλπίδα ζωῆς, ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη. Καί ὅλα αὐτά τά ἔκανε μέ εὐγενῆ καί μειλίχιο τρόπο, μέ ἰλαρό καί χαρούμενο πρόσωπο.

Ἦταν ἕνας ἀναστάσιμος ἄνθρωπος καί Κληρικός καί μέ τήν ζωή του ἐπιβεβαίωνε τό ὄνομά του: Ἀναστάσιος.

Αὐτό τό ἔζησε σέ ὅλη του τήν ζωή μέχρι τήν τελευταία του στιγμή. Όταν πρὶν λίγες ἡμέρες (8 Ἰανουαρίου 2025) ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου καί ὅλων τῶν μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τόν ἐπισκεφθήκαμε μαζί μέ τόν Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο, γιά νά τοῦ μεταφέρουμε τήν ἀγάπη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ὅλων ὅσοι τόν γνώρισαν, μᾶς εἶπε δύο φράσεις: «Χριστός Ἀνέστη» καί «Εἶμαι εὐγνώμων σέ ὅλους».

Αὐτό δείχνει ὅλη τήν προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ Ἀναστασίου, ὅπως τήν ἐξέφραζε σέ ὅλη του τήν ζωή. Πίστευε στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἐμπνεόταν ἀπό αὐτήν, ἤθελε νά ἀνασταίνει ὅλους τούς πονεμένους ἀνθρώπους καί ἦταν ὑπερβολικά εὐγενής καί εὐγνώμων ἄνθρωπος.

Ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν ὄντως «κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας» καί «ἀναστάσιμος ἄνθρωπος» μέχρι τήν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του. Ἔτσι θά τόν

θυμόμαστε καί αυτό εἶναι τό παράδειγμα καί τό υπόδειγμα γιά ὅλους μας.

Δημοσιεύθηκε στά “ΝΕΑ” στίς 27-1-2025